

„Behoefte te schilderen hoe het leven is”

Expositie Maria van Heeswijk bij Tegenbosch in Heusden

EINDHOVEN
DAGBLAD
10-1-99

Door Mary Winters

Een wasdroger en een halogeenlamp zijn de niet voor de hand liggende attributen die voor Maria van Heeswijk (1954) de laatste maanden van groot belang waren. In deze donkere maanden van het jaar ontbeert zij vaak het licht van buiten en zonder licht kan zij niet schilderen. De wasdroger maakt dat de overloop waar zij haar schildersplekje heeft, niet door drogende was in beslag genomen wordt.

Als ik haar op de dag voor de opening van haar expositie bij Lambert Tegenbosch spreek, is een van de eerste dingen die ze zegt: „heb je het licht gezien, vandaag? Mooi hè.” Rijdend van haar woonplaats Eindhoven naar Heusden geniet zij van kleine dingen: een paar schapen in de wei, een bijzondere koe, een buizerd op een paaltje. „Er is zoveel moois, soms ben ik bang dat de mensen dat over het hoofd zien. Dat geluksgevoel dat ik ervaar, wil ik graag overdragen door mijn schilderijen.”

De tentoonstelling in Heusden toont schilderijen van de laatste twee jaar, ruim twintig stuks. Werken waarin naast licht, kleur de hoofdrol krijgt. In rood, purper, geel en blauw schildert Maria een idyllische wereld. Schapen dromerig onder een boom, een meisje

Maria van Heeswijk bij een van haar schilderijen.

kruijpend achter duifjes aan, stevige koeien en landschappelijke taferelen. Bekijk je haar werk dan schieten namen als Matisse, Gauguin en Sluïjters door je hoofd maar het is altijd echt Van Heeswijk.

„Ik begon te schilderen na de geboorte van mijn eerste kind”, vertelt ze, „ik had de behoefte te schilderen hoe het leven is, waardoor het gevoed

wordt.” Helemaal uit het niets kwam het schilderen van Van Heeswijk niet. Na haar middelbare school was zij gedurende een jaar leerling van de kunstakademie in Breda. „Ik werkte toen alleen met plakplastic en viltstift, dat was in die tijd nogal ongewoon.” Na de academie trouwde ze met filmer-regisseur Dick Verduut en werkte om de kost te verdienen in een café maar ont-

wierp ook decors en maakte collages.

„Vaak maak ik schetsen als ik onderweg ben”, vertelt ze. Zie ik bijzondere koeien naast de snelweg, dan stop ik en maak schetsen. Aan de hand daarvan ontstaan mijn composities. De kleuren kies ik op gevoel. Dit schilderij bijvoorbeeld met een hele kudde schapen -het is alsof het een witte deken is- heeft naast dat

wit behoefte aan oranje of purper. Ik zoek naar kleuren die elkaar verstevigen. Er is zoveel moois te zien. Ik moet er alleen wel de stad voor uit.” Ziet zij de wereld niet teveel door een roze bril? „Neen”, lacht ze, „door een prisma, ik draai een prisma naar het doek en zie daar waar rood en wit elkaar raken er een stukje geel te voorschijn komt, dat gebruik ik in mijn compositie. Misschien ben ik wel een beetje zweverig. Maar ik ben gelukkig, als ik een steen zie liggen op mijn weg, spring ik er overheen. Ik ben niet vaak ontevreden, ik geniet van kleine dingen. Een voorbeeld? Toen er deze zomer op de Rai een paar schilderijen van mij verkocht waren, ben ik van de opbrengst lekker met man en kinderen naar Frankrijk gegaan. Een auto gehuurd, de noodzakelijke spullen ingepakt en weg. Prachtig! De Provence met zijn cypressen en lavendel, 's ochtends vroeg aan de Middellandse zee, een dorpsfeest op Maria Hemelvaart.”

Op de expositie in Heusden ervaar je het geluksgevoel in de felgekleurde composities. Het is werk waar je je aan kunt warmen, waar je als kijker ook een beetje gelukkig van wordt.

Galerie Lambert Tegenbosch, Putterstraat 48, Heusden, Muzia van Heeswijk, do 1/m zo 2-6 uur, 1/m 1 februari.